

[Aase Olesen]

socialpolitik og ikke mindst om børnepolitik, er at gå på tværs af sektorer og på tværs af organisationer, og jeg ved ikke, om det er specielt udtrykt i dette forslag, men det er i hvert fald den linje, vi vil lægge i debatten på torsdag.

Birgith Mogensen (CD):

Det er ikke første gang, vi her i salen skal tage stilling til, om der skal oprettes en børneombudsinstitution. Et lignende forslag fremsatte VS i sidste samling, og selv om der er gået et år, har ideen ikke vundet tilslutning i CD og gør det nok heller ikke.

I CD vil vi bestemt være med til at hjælpe de børnefamilier, som har behov for det, men vi tror afgjort ikke, at vejen går via en ombudsinstitution. Faktisk har vi i dag en temmelig stor viden om børn, og vi bruger den og vil blive endnu bedre til at bruge den fremover. I CD er vi desuden bange for, at der går inflation i ombudsbegrebet. Nedsættes der et for børn, er der mange grupper i vores samfund, som med samme ret kan fordrø også at få en ombudsinstitution, som skal varetage deres interesser.

Desuden vil jeg mene, at de penge, det vil koste at drive en sådan institution, kan gives bedre ud og komme børn og voksne til gavn på en helt anden led.

CD kan af fornævnte grunde ikke tilslutte sig dette forslag, og vi tror ikke, det er på den måde, børnefamilierne hjælpes til en bedre hverdag.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti kan ikke medvirke til dette forslag; vi har jo tidligere debatteret emnet. En instans, der skal sidde fjernt fra, hvor problemerne findes, mener vi absolut ikke kan være det rigtige.

Kristeligt Folkeparti betragter børnene som forældrenes opgave og ansvar, og det vil sige, at når man skal hjælpe børnene, må man satse på så vidt muligt at hjælpe hele familien. Vi mener, at det er en af de ting, der må lægges vægt på i de kommende år, at man ikke ser børnenes problemer isoleret. Vi har jo netop nu fået en redegørelse om, at der er mange børn i Danmark, der ikke har det godt; de allerfleste har det måske materielt godt, men der er mange børn, der ikke har det godt på andre måder, bl.a. psykisk.

Det, børnene sukker mest efter, er kontakt med voksne. Man kan ikke bare spise børn af med gaver. Det, de har brug for, er, at nogle holder af dem og tager sig af dem, og det vil være meget svært for en børneombudsmand langt væk at skule sidde og sige, hvad årsagen er til de problemer, der er opstået i den og den familie, og komme med nogle forslag. Desuden ved vi godt, at forskellige politiske partier har forskellige holdninger vedrørende børn og familie. Hvordan skulle sådan en børneombudsmand kunne sige, at det er de veje, man skal gå?

Kristeligt Folkeparti mener, at det må være ude i det nære samfund, i kommunen, man må prøve på at hjælpe familierne og børnene gennem alle de tilbud, man har. Her kunne man jo også styrke f.eks. det frivillige arbejde, som gøres af forskellige organisationer, et mægtigt dygtigt stykke arbejde. Man kunne hjælpe, hvis der opstår problemer. Bl.a. ved vi, at der er mange enlige forsørgere, og hvis man ser, hvilke problemer der er, om der er økonomiske grunde til, at børnene ikke kan deltage i fodbold eller lignende, kunne man få klaret den slags.

Jeg tror, at mange problemer kunne klares derude. Men vi må ikke glemme, at dér, hvor der virkelig er de alvorlige problemer med vold og lignende, er det helt andre ting der skal til. Vi må heller ikke glemme, at selv om mange børn måske har det dårligt, holder de af deres far og mor, også selv om de, set med vores øjne måske, er det, vi vil kalde dårlige forældre. Derfor er det meget vigtigt, at vi, når vi skal løse problemerne, får løst dem af nogle, der er tæt på, og som har mulighed for at kunne gribe det an på den rigtige måde. Derfor håber Kristeligt Folkeparti også, at man gennem både børneredegørelsen og den debat, der skal være, virkelig vil prøve at se, hvad der er bedst for børnene. Det siger vi så mange gange, men spørgsmålet er, om vi prioriterer rigtigt. Det er, som om der ikke rigtig er plads til børnene i vores samfund. Både far og mor skal realisere sig selv, og deres hverdag er vigtig – det er den også. Men børnene er på mange måder blevet overflødige. Hvis vi virkelig skal have bedre forhold for børnene, må de med ind i familien, have deres ansvar og opgaver i familien og føle deres betydning som hørende til dér. Jeg tror, der er virkelig mange ting, som man kunne tage fat på, og som ville kunne løse